

Barnen på Taket

Anders Fager

Det går någon på taket. Det låter som ett barn. Oskar Almgren bor högst upp, i en liten vindsvåning. Sex trappor upp. Det ska inte springa omkring barn på hans tak. Men det låter verkligen som om att det är ett barn. Det springer med klampande steg. Sätter i hälen först. Snett över snedtaket. Från högt upp borta vid Oskars toalett. Och rakt över Oskars säng ner till där taket möter golvet bakom tv:n. Det springer först en gång. Och en gång till. Och sedan är det tyst en stund. Kanske tio minuter. Oskar bestämmer sig för att han måste ha drömt. Han sover nästan. Då springer barnet över taket igen. Längs taknocken.

Oskar öppnar ögonen. Blir bländad. Solen ligger på utanför. Gör lägenheten kvav. Får allt att lukta unket. Han kikar upp i taket. Som om han kunde se igenom gips och timmer och plåt. Det hörs enstaka dunsar från hans kök. Är det fler barn på den sidan av taket? Oskar försöker blinka bort bakfyllan. Hans tunga känns som något som varit dött i några dagar. Somnat på soffan igen. Påklädd. Svettig och bakfull. Fysatan.

Tv:n står på och visar reklam. Det kan förklara en dröm han hade om diskmedel. Han försöker minnas vad han såg innan han somnade. Efter porren? Någon actiongrej. Bruce Willis. Ja. Men han minns inget slut. Knappt något av början heller. Men det här är ingen filmkanal. För filmkanalerna visar inte reklam. Det här är femman. Oskar tappar helt intresset för barnet på taket medan han försöker minnas varför han slagit över till femman.

Det hörs två dunsar. Mitt på taket. Ovanför fönstret. Som om barnet snavat. Eller hoppat. Det är ett plattfotat, klunsigt, barn. Eller är de flera? Det hörs en duns från toaletten till och en mitt ovanför soffan. Samtidigt. Det är ett väldigt stort barn om det kan ta fyrametersskutt på ett sluttande koppartak. Kanske är det fåglar. Med kängor. Eller något takarbete. Vad är klockan? Av solen att döma är det mitt på dan.

Oskar reser sig sakta. Vaggas av och an. Får taket i huvudet och tar tre steg ut till toaletten. Spyr rödvin och magsyra och bruna bönor. Det luktar fan. Han slår huvudet i tvättstället när han försöker skölja munnen ur kranen. Ser verkligen stjärnor. Han måste skaffa en jävla tandborstmugg. Måste sluta dricka så jävligt. Måste dricka massor av vatten på kvällen. Ta den jävla magsårsmedicinen. Måste säga åt vem i helvete det nu är att sluta upp att hoppa runt på hans tak.

Oskar Almgren är på väg bort till fönstret för att skälla ut barnen, men kommer inte längre än till soffan. Den står liksom i vägen och han faller framlänges ner i den och somnar med det samma.

Oskar vaknar upp någon timme senare. Han kliar sig på magen. Han har drömt om hon tjejen i HM-reklamen. Han låg på rygg och hon red honom. På soffan. Medan barnen sprang på taket. Han har stånd. På riktigt. Inte varje dag. Känslan i byxorna är nästan ovan. Han går upp. Pissar omständlig i handfatet och hämtar en folköl. Ligger en lång stund och ser på hur dammkorn virvlar i solljuset. Undrar när han ska orka städa. Undrar när han stängde av tv:n. Försöker minnas varför flickan i reklamen hade en stor stickad tröja på sig. Om hon var rakad. Oskar är för gammal för rakade flickor. Men han fantiserar ofta om dem. Han ligger en lång stund där. Smuttar på ölen och funderar på att runka. Det springer tre, fyra, barn på taket. Hit och dit och hopp och duns.

Efter en stund blir dunsarna blir irriterande. Mer och mer ju mindre hans kuk blir. Oskar hetsar upp sig. Blir grälsjuke grannen. Han som tjafsar om tvättstugotider och cyklar på gården och hur förbannat viktigt det är att stänga dörren till hissen efter sig för att de som bor högst upp ska slippa gå upp sex trappor med matkassar och elände. Det här klampanet måste de också höra. Konstnärssubban och unga paret. De som har vindsvåningarna med balkong och utrymme. Oskars lägenhet är som en del av konstnärssubbans. Det är bara en dörröppning som fattas. Man har satt igen den som på ett infall. Han kan se Hedenmark stå där och fundera. Den girige fan. "Vi kan hugga upp ateljén så att det blir en lägenhet till." En etta utan balkong. En lägenhet till att hyra ut. Jodå. Man sätter bara upp en vägg i köket. Skitsamma att lägenheten blir liten, med kök och sovrums som telefonkiosker. Svinkall på vintern och tropiskt varm på sommaren. In med Oskar Almgren bara. Han som är skild och sjukskriven och bor i en för dyr lägenhet på Odenplan.

Oskar går upp. Tar med sig ölburken och går runt och lyssnar. Han tittar upp i taket. Det är flera barn. Den där smällen måste konstnärssubban ha hört. Han går ut i det lilla köket. Funderar på att gå över till vin. Rulla en cigarett. Eller ta en bit falukorv. Eller kika ut på taket. Han kan se nästan hela sydsidan av taket om han lutar sig ut ur fönstret bredvid tv:n. Han kan hålla sig i takskottarnas fotstöd. Det brukar han göra när han håller koll på den rödhåriga, gängliga, konstnärssubban. Hänga sig ut och se in i hennes ateljé. Hon har ett litet sovrums vägg i vägg med hans kök, men resten av lägenheten

är ett stort rum med stora fönster. Och där springer hon omkring. Ofta i bara trosor och tröja. Oskar har sett henne. Både genom fönstret och genom det lilla hålet i köksväggen. Taniga ben har hon. Och fräknar. Hålet är precis ovanför hennes säng. Oskar stod ofta där medan konstnärssubban hade en affär. En yngre man. Högst tjugofem. Vältränad. Han såg honom naken ett par gånger. Platt mage. Rakat organ. Snaggad. Såg ut som en böj. Men som konstnärssubban skrek så var han nog inte det. Oskar hade lyssnat med sitt hembyggda stetoskop. Först mot väggen och sen, när han insåg att två gipsskivor och ett lager isolering tog bort mycket ljud, så skar han upp ett hål i sin gipsskiva och tog bort isoleringen. Då kunde han höra bättre. Stönanden. Slurpanden. Samtal. Konstnärssubban pratade mycket om sina bilder och sina döda föräldrar. Hon älskade när mannen berömde henne. Mannen pratade ofta om pengar. Kläder och vinsorter. Han tog med konstnärssubban ut på fina restauranger och sen åkte de hem till henne och knullade. Oskar misstänkte att han var gift. Eller något annat sjukt. Något mellan dem var spänt. Efter ett tag knullade de inte överallt i lägenheten längre. Istället låg de på sängen och höll om varandra. Eller så satt de vid de stora fönstren och drack vin tills Oskar kunde höra på deras röster att de var fulla. Han satt ofta i hörnet i stora rummet och hörde på, med stetoskopet mot väggen, ett glas vin i handen och tv:n som visar de bästa bilderna från konstnärssubbans sovrum. Fiberoptik är fina grejor. Underskatta aldrig en gammal civilingenjör. En del kan modern teknik, fast de är torra bakom öronen. [Du finns på film, subba.](#)

Oskar är på väg in i en lång, välutvecklad, fantasi där han visar sina filmklipp för konstnärssubban. Han kommer till den bästa biten när Konstnärssubban säger just "vad som helst, men lägg inte ut filmen på internet" [och går ned på knä.](#) Oskars mage skymmer vad hon gör. Just då går det upp för honom att han står i sin köksdörr och dräglar. Oskar faller nästan omkull av förvåning. Han mår inte bra. Han har frossa, fast det är varmt. Han lägger sig på soffan igen. Och ser på hur dammet yr. Och lyssnar på hur barnen springer omkring på taket.

Det skymmer när han öppnar ögonen nästa gång. Och barnen har slutat springa. Han har spillt ut halva ölen på sig själv. Hans skjorta är blöt. Soffan med. Han ligger kvar i blötan och rullar en cigarett. Röker. Dricker upp den sista ölen. Den smakar ljummet och jävligt. Han mår illa igen. Borde äta något. Och ett barn stampar i taket ovanför köket. Ett annat ovanför hans lucka till råvinden. Oskar börjar tappa

humöret med barnen. Som han har jobbat med luckan till råvinden. Tyst och försiktigt har han sågat ett hål. Vid den bärande väggen ut mot trapphuset. För att det unga paret, Love och Alva, kan man inte se annat än på sommaren. Då sitter de om kvällarna på balkongen på nordsidan. De dricker vin med sina vänner och alla har de ljusa, gälla, röster och Oskar undrar om alla den vackra Alvas vänner är bögar. På mornarna om sommaren sitter de där själva innan solen försvinner. Dricker kaffe och läser tidningen. Ibland sitter hon i bikini. Det syns när hon ställer sig upp. Lång är hon. Och bredaxlad. Han gissar att hon tränar mycket. Han vill se henne och Love göra det därute, men de har aldrig mer än kramats på balkongen. Pussats som två skolflickor. Oskar har smugit ut speglar fastsatta på käppar. Han har hängt sig ut. Men inte sett så mycket. Han smög ut en liten kamera på taket i somras. Den gav några bra bilder, rakt ner på balkongen och ner i Alvas uringning. Sen blåste kameran ner och blev hängande i fem meter sladd. Etthundrafemtio hushåll med fönster mot innergården kunde se den. Oskar beslöt att det var för riskabelt att dra sladdar på taket. Liksom att försöka klättra ut på det själv. Inte nog med att det är farligt. De etthundrafemtio hushållen kan se honom, även om Oskars tak ligger högt. Och det var fan så ungjävlna stampar. Vem i helvete har släppt upp er på taket? Har ni klättrat upp på stegen i trapphuset? Genom taks-kottarnas lucka? Era dårar? Det är farligt att leka på taket. Han skriker det. Högt och gällt.

"Det är farligt att leka på taket!" Och får ett hostanfall. Det är första gången han använt sin röst på flera dagar. Sen när han handlade. När det nu var. Tre dagar sen? Två? Vad fan är klockan? Sen kväll. Var han lagt fjärrkontrollen? Varför har han ingen klocka på väggen? Han svär och fräser för sig själv. Barnen har tystnat. Det är mörkt ute. Det hörs inte ett ljud från konstnärssubban. Han ska se om hon sover. Kika lite. Som barnen lever om kanske de håller henne vaken och får henne att börja leta efter dem hon med. Kanske hon hittar Oskars titthål. Eller ännu värre.

Halvvägs till köket slår det honom. Tunneln! Tunneln på råvinden. Han stapplar bort till fönstret mot gatan, det på konstnärssubbans sydsida. Öppnar och tänker just köra ut huvudet när han tvärstannar. Något rör sig ovanför hans huvud. På taket, just ovanför fönstret. Ett steg, men Oskar hör det.

"Gå ner från taket", skriker han. Och dunkar till i taket. Precis ovanför fönstret. Det dunkar tillbaka exakt där han slagit. Och blir stilla. Barnet väntar på honom. De kommer att hoppa på honom om han

sticker ut huvudet. Uppifrån och bakifrån. Kanske är de flera som väntar. Fem-sex stycken. Hela flocken väntar på att han ska sticka ut huvudet så att de kan dra ut honom på taket och kasta ner honom. Sex våningar ner på innergården. De jävlarna. Oskar kontrollerar att fönstret är stängt. Stapplar igenom lägenheten till det motsatta fönstret. Känner på det också. Låst och stängt. De kommer inte in.

Det är tyst några minuter. Oskar går runt i lägenheten. Andas varm, unken, luft. Stank av tobak och sopor och skitiga kläder. Tittar på taket. Tar en klunk folköl. Tittar till hålet in till konstnärssubban. Ser till hembränningsapparaten. Kameran som vakar över trapphuset. Han står still. Väntar ut det avlägsna vinandet från hissmotorn. Hör något över de svaga ekona från trapphuset. Han är säker. De jävlarna är uppe på råvinden. Taknocken kryllar av dem. De har invaderat hans gömställe. Han måste rädda sin utrustning. Sina filmer. Helvete.

Oskar Almgren sveper den sista folkölen. Rapar. Hämtar trappstegen. Ställer den till rätta. Klättrar upp. Tar bort listen som döljer hålet han gjort i gipsskivan. Kastar den på soffan. Inser att han måste vara försiktig och går ner från stegen igen. Barnen kan lura där uppe. Vet de om hans lucka så är han dödens. De kommer att anfalla. Bita i hans händer och armar. Tränga sig ner genom luckan och få tag på hans huvud. Oskar kan föreställa sig hur han faller från trappstegen med två, tre galna barn om hals och huvud. De biter honom. Klöser honom. Och han slår i golvet och blir sliten i stycken.

Han går och tar ett dricksglas vin. Umbala. Billig sydafrikansk dynga. Duger. Speciellt när han inte orkar köra apparaten. Han behöver tänka. Vädra. Den kvava jävla luften gör honom sjuk. Han hatar sommaren mer än vintern. Och skitsamma. Hur ska han komma upp utan att bli dödad? Kan han lura dem? Locka bort dem från luckan? I alla fall så länge att han hinner häva sig upp på råvinden. Även om han måste sitta på huk däruppe så ska han kunna hålla dem ifrån sig när han väl är uppe. Han behöver något att skrämma dem med. Eller locka? Vad lockar till sig barn? Godis? Har han något hemma? Socker har han. Massor. Men inga karameller. Men han har sockerbitar. Någonstans.

Oskar klättrar upp på stegen. Vinglar, tjock och tung. Med bitsockerpaketet i handen. Barnen stampar på taket. Vid fönstret mot gatan. Borta över trapphuset. De som väntar ovanför luckan är tysta. Väntar på honom. I bakhåll. Han går ner för stegen igen. Hämtar en

hammare. Ser sig om efter något mer som kan användas som vapen. Vad skulle Bruce Willis ha gjort?

Oskar får en idé. Två idéer. Det lönar sig att se annat än porr på TV. Han rotar under diskbänken. Hittar råttgift och insektsspray. Råttgiftet ser ut som pärlsocker. Han håller det i bitsockerpaketet. Skakar om. Tar ett glas vin till. Klättrar upp på stegen. Tar ett djupt andetag. Det ger honom svindel. Hjärtklappning. Han måste kolla upp hjärtat. Och träna. Han var ju hygglig på fotboll en gång. Hemma i Herrängen. Älvsjö AIK. Han väntar ut svindeln. Får ner pulsen. Ställer sig stadigt. Sätter hammarens skaft mot luckan. Tänker på Bruce Willis. Och konstnärssubban. Trycker till. Hårt. Luckan kastas upp. Träffar någonting som piper till. Oskar ser rörelser uppe i mörkret. Glittrande ögon. Hör steg stampa mot luckan. Han kastar sockerbitspaketet. Upp genom luckan och bort mot trapphuset. Vrålar "godis, ungjävlar!" och tappar balansen.

Han är borta i flera sekunder. Kanske längre. Liggande på rygg på golvet. Det dunkar i hans nacke. Han mår illa. Hans nacke måste ha missat soffbordet med mindre än en decimeter. Det kunde ha gått illa. Nu slog han bara i golvet. Hundrafyrtio kilo. Med nacke och rygg och svanskota. Ont som fan gör det.

Det är tyst på råvinden. Barnen måste snaska på hans sockerbitar. Snart blir de galna av törst. Lysande. Han kikar upp mot luckan. Ingen ser tillbaka ner på honom och skrattar. Inget rör sig däruppe. Nu gäller det. Oskar tar sig upp på fötter. Stödjer sig på stegen tills världen slutar snurra. Går och tar en kaffemugg vin. Sväljer något som stiger upp i halsen. Plockar upp hammaren. Tändare och insektssprej. Kör ner hammaren i byxlinningen. Under magen. Klättrar upp för stegen med sprej och tändare i händerna. Tändaren framför munstycket. Riktade uppåt. En hemmabyggd eldkastare. Han såg det i någon film. Den första ungjävul som hugger efter honom blir grillad. Oskar flinar åt tanken på hur ett barn springer med brinnande hår längs råvinden. Det springer skrikande in i de andra barnen. De tar eld allihop och flyr ut på taket. Genom luckan vid trapphuset. Den som Oskar aldrig öppnat. Det är där de kommer in och ut på taket. Han föreställer sig hur barnen pressar sig ut genom luckan, brinnande och tjutande och hur de rullar nerför taket och faller ner på gatan. Ha måste stänga luckan ordentligt efter dem. Och skynda sig innan polisen kommer. Han måste städa bort sina saker från råvinden så fort han rensat den från barn.

Han står och balanserar överst på trappstegen. Hukande och otymplig. Sträcker han upp sig så får han upp huvud och överkropp genom luckan. Kan stödja armbågarna på en takbjälke. Kan häva sig upp. Inga problem om man slipper få en rasande unge i nacken. Oskar tänder tändaren. Sprayar insektsgift genom flammen. Eldklotet stiger upp i luckan. Lyser upp råvinden. Barnen skriker. Det luktar ozon. Bränt hår och gummi. Svart rök och en syrlig doft av gift. Oskar reser sig. Går upp igenom luckan med sprayflaskan först. Han trycker iväg ett eldklot till när han är halvvägs. Bränner händerna. Vrålar sitt krigsvrål. Kryper upp på takbjälkarna. Släpar sig upp med mage och allt. Det är vansinnigt varmt. Rena ugnen. Han trevar efter ficklampan han har liggande på isoleringen. Hans händer svider. Det glöder på flera ställen i isoleringen. Det har tagit eld i något i taket. **Barnen skriker.** Röken döljer dem. Han hittar inte ficklampan, istället lyser han upp vinden med ett nytt eldklot. Han skymtar barnen bortom flammorna. Smala armar. Röda ögon och vassa små tänder. De flyr mot luckan. Isoleringen glöder. Och tjärpappen i taket brinner. Flammor stora som sedlar. Början till att bränna ner hela huset. Satan. Han slår ut flammorna med händerna. Bränner sig ännu mer. Hostar av röken. Den sticker i halsen. Satan. Det snurrar i hans huvud. Dunkar och snurrar.

Han hittar ficklampan. Tänder den. Lyser bortåt. Det är knappt en meter till takbjälken. Femton meter taknock till hans utrustning. Barnen har flytt. Ut genom luckorna. Han hör dem springa på taket. De har sett utrustningen. Kommer att berätta om den. Oskar Almgren har en kamera uppsatt över **paret Peterséns** sovrum. Han har släpat upp en madrass och ett par kuddar så att han kan ligga över deras säng och se på när de knullas. Och spela in. Han ligger där på mage, med hörlurar på och hör sängen knarra, ser Loves rumpa studsas och ser Alvas ögon. Love gillar att ligga överst, stödd på raka armar och Alva ligger under honom med händerna på hans höfter. Hon skriker inte. Flämtar inte. Hon andas sammanbitet och biter ihop. Tills det inte går att stoppa. Det är då hon gnyr. Gläfsar. Ljudet påminner Oskar om en katt han plågade ihjäl när han var liten. Det gör honom alltid lite hård.

Oskar tänker på Alva Sundvalls ögon medan han kryper över takbjälkarna. Ser dem framför sig i rök och mörker. Hur hon först blundar. Men sen, när Love hittar rätt och får henne att gny, så öppnar hon ögonen. Ser tårögt upp i taket. Lite rädd. Det är skönt och gör ont. Hon vill skrika. Fås att skrika. Hon önskar att Love vore bättre. Större. Grövre. Brutalare. Oskar får en stöt. Hans vänsterhand blir

stum. Det vibrerar långt upp i armen. Han tappar tändaren. Hans hjärta rusar. Mössen har gnagt på ledningarna som löper ovanpå bjälkarna. Slarvigt isolerat. Jävla fuskbyggande Hedenmark.

Oskar vilar på bjälkarna. En mot bröstet. En mot knäna. Isolering mot magen. Fettet skapar en grop. Han tänker på Alva. Hennes simmarkropp. Vältränad, men ändå fyllig. Bröst som sticker upp som två strutar, även när hon ligger på rygg. Hon är naturligt blond. Ibland möter hon Oskars ögon. Genom kameranlinsen. Det hisnar varje gång. De där ögonblicken av samförstånd och innerlighet. Han talar till henne då. Frågar vad hon tänker. Vad hon känner. Och ibland. Då liksom talar hon till honom.

Han skärper till sig. Skyndar. Struntar i hur det dunkar i bröstet. River sig på spikar i taket. Känner hur han får stickor i händerna. Barnen springer på taket. Skriker och tjoar. **Bankar ovanför honom.** Han slår i huvudet. River upp svålen på en spik. Blodet rinner ner i hans ansikte och får honom att vilja kräkas.

Han kommer fram till madrassen. Droppar blod på den. Kryper upp på den och fram till utrustningen. Flämtande som en ångmaskin. Han stöder sig på armbågarna och lirkar loss kameran. Kastar den på madrassen. Rullar runt för att få luft. Flämtar. Hör barnen på taket stampa. Han far hit och dit med ficklampan. Känner bröstet tryckas ihop. Hör barnen skratta. Ser rök och takplåt. Bilderna av Alva han satt upp i taket ser ner på honom. Tiotals par glittrande orgasmögon. Kärleksfulla och inåtvända och fulla av hemligheter och drömmar. Han kräks något som smakar bly. Det svartnar för hans ögon.

De små bränderna slocknade när syret tog slut. Barnen sprang bort över taken. Skrattande och **skuttande.**

Orsaken till Oskar Almgrens död fastställdes aldrig. Han kunde ha fått hjärtattack. På grund av sitt supande och sin grava övervikt, kanske i kombination med rökförgiftning och värmen på råvinden. De aktuella dagarna var det trettio grader i skuggan. Och på taket fanns ingen skugga. Solen låg på takåsens koppar i närmare sexton timmar. Det var över femtio grader varmt inne på råvinden. Möjligheten finns också att Oskar Almgren fick en dödlig stöt från någon av de trasiga ledningarna på vinden. Han kan ha stött sig mot en takplåt med ena handen och råkat sätta den andra på en trasig ledning. Brännskador i hans händer kan tyda på detta. Han kan också ha lyckats spetsa sig på någon av de grova spikar som stack in från takplåtarna. Förgiftats av

rök eller insektsmedel. Eller svimmat av hettan. Fått stroke. Kvävts av sina spyor. Listan av möjligheter är lång. Och få saker går att utesluta.

Den första likmasken ramlade ner i Alva och Love Peterséns säng fem dagar efter att barnen slutat springa på taket. De sov och märkte den inte. Fram på morgonen hittade fler ner genom hålet i gipsskivan där Oskars kamera suttit. När Alva kom ut ur duschen låg det åtta stycken där hon nyss sovit. Vita och feta. De föll från fuktfläcken i taket. Fläcken som inte varit där kvällen före. Vid lunch var fläcken kvadratmeterstor. Och gipsskivan hade börjat bukta nedåt. Det droppade gegga och maskar ur hålet i fläckens mitt och vid tretiden började skivan att spricka. Den brast lagom till middagen och Oskar Almgren fick äntligen ligga i Alvas säng.